Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 54 5 Lei

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Pădurea în flăcări

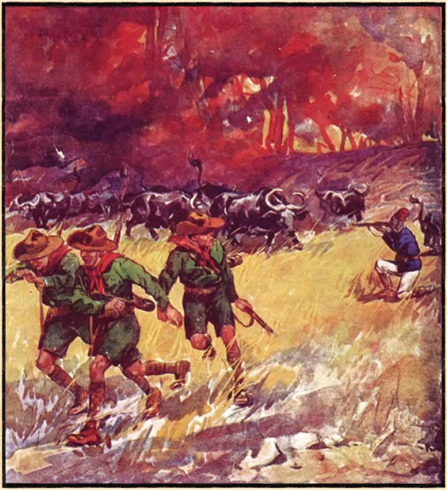

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

CITIȚI

ULTIMELE NOUTĂȚI APĂRUTE
ÎN EDITURA ZIARULUI „UNIVERSUL"

Diverse însemnări de I. Suchianu Lei 40
Icoane Dunărene de M. T. Romano „ 75
Despot Vodă de C. Gane „ 80
Din alte țări de D. Marcu Beza

IN CURAND VOR APARE:

TRECUTE VIEȚI DE DOAMNE ȘI DOMNIȚE, de d. C. Gane, ediția II-a complet revăzută și bogat ilustrată; PE ARGEȘEL, de d. I. Botez, un frumos roman din viața satelor noastre; DIN VIAȚA FAMILIEI BRATIANU, de d-na Sabina Cantacuzino, un volum de peste 400 pagini, cu numeroase planșe, reprezentând momente din viața Brătienilor.

LA LIBRĂRIA ZIARULUI
„UNIVERSUL"
SE GĂSESC:

Caete de dictando, aritmetică, desemn, caligrafie, muzică :: Maculatoare din hârtie velină, de scris și tipar :: Blocuri de desen :: Blocuri numerotate și nenumerotate :: Plicuri oficiale, comerciale și fantezii. Registre comerciale :: Creioane negre, chimice și colorate, etc. etc. cu prețurile cele mai avantajoase.

BIBLIOTECA PUNCĂREA EMIL PERSONALĂ

BIBLIOTECA PUNCĂREA EMIL PERSONALĂ

PĂDUREA IN FLĂCĂRI

CAPITLOUL I

Spre necunoscut

Când se deșteptară dimineața, situația celor trei cercetași era următoarea :

Furtuna îi aruncase pe coasta Africei orientale germane, într'o regiune locuită de pigmei antropofagi.

Cei trei cercetași și Zomba posedau o oarecare cantitate de arme și muniții, precum și carne conservată în cutii.

Erau îmbrăcați în uniforme aproape noui; Zomba avea casca lui colonială la care ținea atât de mult.

Deci, în acea dimineață, Raimondo, Marius și Jean Bart ținură un consiliu de război, în timp ce Zomba culegea printre stânci moluște pentru masă.

— Ia să vedem, începu Raimondo.

„Sunteți de părere să ne oprim aci, unde ne putem aproviziona cu pește și vânat, în așteptarea vreunui vapor care va trece pe aci ?

— De ! — răspunse Jean Bart. Nu văd ce am putea face altceva. Nu stăm destul de bine aci ?

— Mii de pipe ! — adaose Marius. — Te cam grăbești dacă vorbești așa.

„Vi se pare așa de plăcută existența asta de Robinson Crusoe, pacifică și leneșe ? Unde e setea noastră de aventuri?

„Părerea mea este să plecăm de aci, să explorăm interiorul și să căutăm să stabilim legătura cu trupele engleze sau portugheze.

— Da, dar înfruntăm necunoscutul. Nu avem hărți topografice...

— Da, nu le avem în genți — răspunse Marius.

Jean Bart răspunse :

— Dacă nu le avem în genți, asta nu însemnează nimic.

„Le am eu în cap. Cunosc foarte bine pe dinafară harta Africei orientale, așa că v'aș putea garanta să vă conduc admirabil, luându-mă după astre, după aspectele terenului și alte lucruri familiare mie, până la cele mai apropriate campamente.

— Crezi — întrebă Marius — că suntem mai vecini de Africa orientală engleză ?

Da, cred.

„Ba încă sunt sigur. Noaptea asta m'am gândit la situația noastră. Mi-am amintit că în cărțile lui Stanley, primul care a trecut pe aci, se spune de un popor de pigmei care a așezat nu departe de frontiera portugheză.

Toți tăcură.

Raimondo se întoarse spre Marius :

— Ei bine, Marius, și eu cred că e mai bine să plecăm.

„Dar vom avea destule muniții ? Nu prea avem din belșug. Ne poate ajunge doar pentru a vâna cele necesare gurii, cel mult o lună.

— Foarte bine, nu trebue să abuzăm de armele de foc !

Examinară toate ipotezele.

Zomba fu chemat și el să-și spună părerea.

După foarte puțină reflexiune, negrul zise :

— E bine să plecăm în țară !

Dădură ordinul de plecare. Mâncară în grabă și după o oră se puseră în mișcare. Se îndreptară spre sud-vest, după indicațiile lui Jean Bart.

După ce trecură câteva delușoare și un munte păduros, se găsiră deodată în fața unei câmpii întinse.

In mijlocul ei se vedea, strălucind în soare, un râu subțire.

Se hoătrîră să facă un popas acolo.

Trebuiră să traverseze o junglă de ierburi înalte și arse de soare, până să ajungă acolo.

Brusc, apăru o turmă de animale.

— Oh! oh! zebrele!

Aceste animale au văzul și auzul atât de fin încât, în loc deschis, e foarte greu să le apropii.

Cu multe sforțări, cercetașii reușiră să se apropie cam la două sute de pași de grațioasele animale.

Se ascunseră după niște tufișuri.

Raimondo trase.

O zebră făcu un salt, mai galopă câteva secunde și căzu bătând aerul cu cele patru picioare.

Tovarășele o chemară cu nechezături ascuțite.

Apoi se apropiară, descriind cercuri mari împrejurul celei căzute.

De data asta Marius ochi.

O altă zebră se prăbuși.

Restul trupei dispăru în galop.

Dar prada aceasta era mai mult decât suficientă.

Timp de oră călătorii fură ocupați cu jupuirea animalelor cu alegerea cărnurilor mai fragede, în timp ce Marius prepara focul.

După o masă copioasă, care îi restaură pe deplin, se odihniră pe malul râulețului, privind peisajul învecinat, când Raimondo descoperi un animal care se apropia încet.

Ii păru că recunoaște un leu.

Zomba văzuse atenția romanului și zise

— E leu, stăpâne !

Ceilalți auziseră și ei.

Cum erau ascunși de privirile fiarei, așteptară un moment.

Când leul ajunse într'un loc de unde îi putea vedea, se ascunseră după niște tufișuri, în genunchi, cu armele gata.

Raimondo băgă în țeavă un cartuș explozibil și luă la ochi.

La vreo trei sute de pași, leul, ca lovit de ceva neașteptat, se întoarse brusc și o luă la goană în jungla deasă la vreo șapte sute de metri mai sus.

Probabil vântul îi adusese emanațiile omenești.

După câteva minute, alte animale eșiră dintr'un desiș.

— Ce sunt astea? — murmură Raimondo.

Trebuiră să privească cu multă atenție înainte de a ști de ce e vorba.

— Trebue să fie antilope..

— Da, de sigur...

— Mii de pipe! leul le-a sculat din ascunziș.

In acel moment antilopele priviră înspre oameni și repezi ca fulgerul, dispărură în desișuri.

După ce așteptară puțin să vadă cine se va mai ivi, cercetașii continuară drumul.

Făcură un pachet din mușchiurile fripte de zebră, pe care Zomba îl luă în spinare.

Ajunseră pe înoptate pe un munte păduros.

Aleseră un arbore imens, stufos, se așezară pe ramurile lui, după ce stabiliră orele de veghe și se odihniră. Noaptea trecu liniștită.

A doua zi, după o gustare repede, se puseră în mișcare, bine odihniți și gata să afrunte orice primejdii.

Mergeau așa de două ore, când văzură o adunătură de colibe făcute de frunze și cărci.

Era primul sat întâlnit, de când părăsiseră plaja.

— Ce facem? — zise Raimondo.

„Am putea trimite pe Zomba să tatoneze terenul, ca să nu găsim lucruri neplăcute traversând satul.

— Bine zici — aprobă Jean Bart.

Marius nu zicea nimic; era numai nerăbdător.

Zomba, care auzise, nu așteptă un ordin precis

Plecase spre colibe și în curând fu văzut parlamentând cu indigenii.

— Uite, uite ! — observă Raimondo.

„S'ar spune că îl înțeleg!

„Nu face gesturi, vorbește !

— Și ceilalți îi răspund! Mi se pare că Zomba a ajuns acasă la el! zise Marius râzând.

— Unele dialecte africane se aseamănă între ele, și unii negri călătoresc prin împrejurimi și învață și alte dialecte decât ale lor.

— Așa trebue să fie — conchise Romanul.

— Trebue să asteptăm rezultatul tratativelor — zise Marius pe care îl cam plictisea lungimea lor.

Dar iată că Zomba îi chemă acolo.

Atunci, văzând că nu e nici un pericol, cei tre cercetași fură repede lângă el.

Fură primiți în pragul unei case în fața căreia sta un grup de negri și de negrese.

Unul dintre aceștia, mai înalt, cu o secure în mână, ieși înainte.

Trebue să fi fost șeful sau vrăjitorul tribului.

Zomba făcea pe interpretul și discuția începu.

Tinerii spuseră că erau victimele unui naufrgiu și șeful nu întrebă mai mult.

Le oferea ospitalitatea cea mai largă și o colibă unde să se adăpostească și sacrificară îndată un bou.

Când animlul fu ucis în prezența lor și tăiat bucăți, vrăjitorul ceru cercetașilor să le dea inima.

— Cu plăcere — răspunse Raimondo.

„Spune-le, Zomba, că le-o dăm.

Li se părea o cerere fără importanță și nu aveau nici un motiv să o respingă.

In timp ce aștepta inima, care părea pentru el un lucru de mare preț, vrăjitorul se uita îngrijat în toate părțile ca și cum s'ar fi temut să nu i-o ia cineva.

Călătorii nu înțelegeau ce însmnează asta.

Zomba, nici el, nu știa.

Când vrăjitorul se duse cu prețiosul organ, exploratorii discutară liniștiți cu indigenii.

Aceștia păreau blânzi.

Dar, spre seară, Zomba care dăduse o raită prin împrejurimi, se înapoiă și spuse că a văzut, într'o pădure, un indigen ucis și tras în țeapă.

Acest lucru impresionă pe cercetași ca o presimțire de un pericol.

Jean Bart exprimă opinia generală.

— Cred că o să avem de lucru cu chestia asta.

„E mai bine ca Zomba să anunțe pe indigeni de ce a văzut, ca să nu fim făcuți noi responsabili.

Zomba se duse spre negri și fu văzut vorbind și gesticulând.

Câțiva negri alergară spre pădure și se înapoiară curând cu cadavrul cu pricina

Zomba spuse :

— Vrăjitor spus că noi nu avem frică; el știe cine asasinat și asasin a fugit, așa dar noi să n'avem frică.

— Bine, — răspunse laconic Jean Bart.

Cu toate asigurările noaptea trecu cu mare neliniște, dar fără incidente.

A doua zi, magul le făcu cadou două oale cu lapte închegat și primi în schimb un cadou care păru că îi face mare plăcere deoarece strânse de mai multe ori mâna tinerilor.

In definitiv se despărțiră mulțumiți unii de alții.

Cercetașii vorbiseră despre omul ucis numai ca să nu fie bănuiți că ar fi amestecați cumva în chestia aceasta.

După o jumătate de oră dela vizita vrăjitorului, călătorii se odihneau, când auziră un strigăt care s'ar putea traduce astfel :

— Hi! eui! uh! Hh! euh uh.

Mirați, se priviră, întrebându-se de unde venea chiotul și se ridicară.

Dar strigătele se apropiau și văzură pe o înălțime apropiată un mare număr de indigeni, armați cu lăncii, săgeți, arcuri și scuturi.

— Mi se pare că au ceva cu noi !

— Dacă am trimite pe Zomba să vadă ?

— Da !

Zomba, ascunzându-și armele, se duse liniștit spre ei. Ajuns în fața individului celui mai belicos, începu să vorbească și să gesticuleze.

După puțin timp se înapoie cu un răspuns ușor de ghicit.

— Sunt în război contra noastră, noi acuzați ucis omul în pădure.

Dar în acelaș moment, o a doua ceată de războinici apăru pe înălțime, apropiindu-se de prima și începând oarecari parlamentări, însoțite de gesturi amenințătoare.

O bătălie era iminentă.

Cei mai mulți din indigeni erau întorși spre grupul albilor și cu semne amenințătoare, strigăte și imprecații, le arătau o mare ostilitate.

Cercetașii și Zomba se pregătiră de apărare. Inteleseră însă cu nu le oferea coliba indigenă un refugiu prea sigur. Se repeziră spre o stâncă nu prea departe. Se rezemară de ea spre a nu fi luați pe la spate și cu carabinele în mână făcură front celor două cete care coborau spre ei.

Agitația sălbatecilor se calmă ca prin farmec și vrăjitorul, cu mâinile în sus, înaintă singur.

— Oh! ce mai vrea?

— Ciudat! pe o mie de pipe! Ne propune pace?

— Zomba — zise Raimondo — du-te spre el, dar la jumătatea drumului dintre el și noi.

Zomba vorbi câtva timp cu magul. In cele din urmă amândoi veniră spre cercetași și vrăjitorul făcu o închinăciune până la pământ.

Zomba zise :

— El face propuneri de pace.

— Serios? — răspunse Raimondo. J Spune-ne te rog de ce e vorba.

Iată dialogul ce urmă între Zomba și Vuti, vrăjitorul.

— Vuti. — Nu vă temeți că vă atacăm și vă facem propuneri de pace. Este din cauza inimii boului ucis ca să vă hrănim pe voi.

Zomba. — Nu înțeleg.

Vuti. — O să înțelegeți mai bine în fața rgelui. Veniți cu noi. Tabăra regelui e la două zile de drum de aci, lângă un loc unde sunt dușmanii noștri. Aceștia sunt Togatoșii, contra cărora luptăm. Noi suntem Vussangii și vrem să luptăm contra dușmanilor noștri vechi. Vrem alianța cu voi.

— Zomba. — Acum înțeleg. Dar e adevărat ?

Vuti. — Jur pe capul fiilor mei.

Și magul arăta doi mici negri cari se jucau cu niște capre

Zomba.— Ce fel de alianță ?

Vuti. — Voi ne ajutați cu arme și pricepere în război.

Zomba. — Când ai luat inima boului a însemnat că vrea alianță cu noi ?

Vuti. — Intocmai.

Zomba. — Atunci de ce ne-ați amenințat acum ?

— Vuti. — Findcă am crezut că voi ați asasinat pe omul din pădure.

Zomba. — Știai că nu suntem noi fiindcă no nu ne-am mișcat de aci.

Vuti. — Dar credeam că ați ucis înainte do a venit aci.

Acum știu că nu sunteți voi fiindcă am găsit în corpul mortului săgeți Togato.

Zomba. — Foarte bine !

Cercetașii ținură' consiliu. Aventura îi tenta. Raimondo hotărî să se ducă cu Vussangii spre regele lor.

Acest rage se numa Metaki și lupta între cele două neamuri nu mai putea fi amânată. Vussangii sub conducerea lui Vuti nu aveau altă țintă decât să poată ajunge cu femeile și copiii lor la regele Metaki. Cetele de războinici porniră la drum.

In seara celei de a doua zi de marș general ajunseră lângă un deal păduros, de unde se vedea un lac mare, sclipind în razele roșii ale crepusculului. Lângă lac se vedeau bine o infinitate de corturi de frunze și piei de animale și în jurul lor un furnicar de oameni negri. Vuti spuse că e tabăra regelui Metaki.

Cei trei cercetași și Zomba cu Vuti rămaseră pe deal în timp ce trupa se ducea în sat să pregătească pentru a doua zi primirea streinilor.

Dimineața fură primiți de o trupă de războinici aleși și conduși la cortul regelui Metaki.

In fața cortului, care era foarte vast, făcut din piei de leu și zebre, ședea un om cu un aspect impunător.

Era înalt, negru ca abanosul, cu un aer inteligent, cu ochi vioi. Era îmbrăcat cu o cămașe de muselin alb, cu brațele și picioarele goale.

Se ridică, la venirea streinilor, și spre marea bucurie a acestora, începu să vorbească englezește, destul de curat.

Cine sunteți ? — întrebă el pe Raimondo, pe care Vuti îl prezentase ca pe șeful micei trupe albe.

— Suntem italieni — răspunse Romanul. Și povesti principalele evenimente mai însemnate care îi aduseseră până acolo.

Regele păru satisfăcut de alianța lor cu trupele sale.

— Vuti a făcut bine, fiindcă se învinge totdeauna când ai ajutorul albilor

Dădu, într'o limbă necunoscută, nici chiar lui Zomba, oarecari ordine, câtorva demnitari din apropierea sa.

Ei bine, puteți începe lupta — zise Haimondo. — Noi vom asista și vom vedea cum vă comportați.

Nu vom începe cei dintâi lupta cu niște oameni pe cari nu-i cunoaștem. Aceasta e hotărîrea noastră

CAPITOLUL II

Incendiul în campament

Metaki dete odinul de atac. Patruzeci de bărci se desprinseră dela mal, făcând front dușmanului care ocupa mijlocul lacului.

Cercetașii și Vuti ședeau deoparte. Demnitarii pe lângă rege erau acompaniați de cincizeci de tamburi, de vrăjitori și magi care așteaptau să serbeze victoria.

Intr'o colibă vastă pe malul lacului fură aduse femeile regelui. Vrăjitorii satului veniră unul după altul să ofere vrăjitoriile lor lui Metaki, după obiceiul țării, spre a face favorabilă pe zeița lor principală. Gândaci morți, bucăți de lemn, de piele, unghii de animale, pene de păsări, iată ciudatul amestec peste care regele trebuia să pună de trei ori degetul mare spre a le da toată puterea.

In timpul luptei, vrăjitorii și vrăjitoarele satelor, sub conducerea marelui preot, cântă o melopee specială, arătând dușmanului talismanele în timp ce clopotele și tam-tamurile fac acel sgomot insuportabil pentru oricine nu e african.

Marele preot, care era chiar tatăl lui Vuti, îmbrăca un costum fantastic, din piei de animale, pene, și coade de zebre și lei

Bărcile în formație frontală se îndreptară în ordine spre mijlocul lacului.

Togatoșii, între timp, priviseră la toate manevrele acestea liniștiți. Parte din combatanți se îmbarcaseră ; altă parte se adunase pe malul lacului opus în timp ce oamenii hotărâți pentru apărarea insulei care era în centru, ședeau cu femeile și copiii, în dreptul dușmanilor, pe deal

Malul era acoperit cu păpuriș înalt așa că nu se putea socoti exact numărul bărcilor dușmane care se ascundeau acolo.

Inaintând în linie regulată se apropiau de Vussangi, la o bătae de pușcă.

Vussangii deschiseră ostilitățile cu liniște, aruncând o ploae de săgeți și silind pe inamic să riposteze.

Atunci, la un semnal al șefului, cu strigăte asurzitoare din toate părțile ierburilor înalte, aproape două sute bărci se repeziră asupra Vussangilor, care, în fața acestui atac brusc începură să se retragă spre dealul de unde coborâseră. Metaki se ridică și dădu ordin ca muzica să înceapă să cânte.

Un sgomot drăcesc umplu atunci aerul și încuraje pe Vussangi; aceștia punând în mișcare pirogile se ciocniră cu inamicul. Fu o luptă corp la corp, o învălmășeală îngrozitoare.

La urmă Togatoșii, dezorientați, se risipiră în toate direcțiile.

— Bine ! — declară Marius — acum Vussangii trebue să debarce în insulă și să se lupte cu indigenii care sunt acolo

— Oh ! — făcu Raimondo — mai bine ar face înconjurul insulei și să pună mâna pe pirogile de pe mal.

Dar Metaki, considerând bătălia ca terminată și victoria obținută, porunci să înceteze muzica și întorcându-se spre cercetași, zise :

— Ei bine, dacă consideri bătălia ca terminată, te înșeli.

In loc să răspundă, Raimondo întrebă :

— Cum se chiamă insula unde s'au retras cele mai solide batalioane ale inamicului ?

— Insula Miga.

— Ei bine, ce credeți ?

Regele îl privi mirat.

— De sigur ! Nu ați distrus decât câteva pirogi și Togatoșii n'au pierdut decât câțiva oameni. Mi se pare că se adună în insulă și, fiindcă au toate bărcile, se vor înapoia să vă atace. Nu vei fi cu adevărat învingător decât când vei fi instalat în insula Miga care aparține Togatoșilor.

— Fie ! — conchise regele. Dar luptătorii mei vi se par demni de a fi ajutați ?

— Da. Și suntem la dispoziția voastră.

— Atunci poruncește și vom executa.

Raimondo se consultă câteva momente cu colegii săi și hotărî să ia directiva operațiilor militare.

Romanul ordonă lui Zomba:

— Du-te și ia comanda pirogilor din dreapta. Fă să intre în ele jumătate din oamenii care ar putea normal încăpea în ele și, cât poți mai repede, fă ocolul insulei. Pune mâna pe îmbarcațiile pe care le vei găsi; scufundă pe cele care nu le poți lua sau dă-le foc. Caută să eviți pe cât cu putință vărsare de sânge. Când se vor vedea înconjurați, Togatoșii se vor preda.

— Da, dar regele Metaki îmi pare un om crud, — adăugă Lombardul. Ce va face cu atâți prizonieri? Trebue să prevenim un masacru.

Raimondo se întoarse spre rege și îi comunică cele vorbite:

Metaki surâse:

— O, cercetași italieni, mă credeți un sălbatec? Nu am gusturi sanguinare. Voi face cu prizonierii ceeace îmi veți spune.

— Atunci, nu mai ezităm. O, rege dă-i lui Zomba un semn oarecare care să-i garanteze ascultarea trupelor tale.

Regele spuse ceva lui Vuti și acesta, luând pe ascar de braț, îi zise:

— Vino, te voi prezenta ca un trimes al regelui și vei fi ascultat de toți.

Cei trei cercetași, însoțiți de un demnitar aghiotant al regelui, care rupea puțin englezește, coborâră pe malul unde era concentrată toată armata Vussangilor. Demnitarul vorbi tare și transmise ordinele pe care le primea rând pe rând dela cercetași.

Manevra imaginată de exploratori fu executată foarte bine. Dar în timp ce tinerii observau situația, pe malul apus se auzi șase detunături succesive și trei din Vussangii care se găseau în pirogă cu ei căzură răniți de gloanțe.

— Oh! oh! arme de foc! indigenii, sunt conduși desigur de un alb! exclamă Marius.

— Așteptați, nu vă mișcați! — zise Jean Bart.

Puse la ochi carabina și trase. Apoi privi pe amici zâmbind.

— Acum nu va mai trage!

— L'ai văzut, aşa dar, Jean Bart?

— Il vedeam şi îl supravegheam. Era ascuns după un pom, dar îl vedeam ori de câte ori se ridica să dea un ordin. Era îmbrăcat europeneşte şi uşor de recunoscut.

Togatoşii, demoralizaţi de căderea europeanului care era poate şeful lor de luptă şi poate avea singura armă de foc, o rupseră la fugă şi se ascunseră în toate părţile. Sperau să ajungă la malul opus, acolo unde era regatul lor. Dar nu socotiseră manevra lui Zomba care se ascunsese printre trestiile înalte de pe mal.

La început, văzând pirogile lor atacate de ale Vussangilor, fură dezorientaţi.

Dar trebue să fi posedat resurse neştiute chiar de Metaki de oarece de odată începură să alerge spre nord...

Se văzură atunci o mulţime de mici îmbarcaţiuni desprinzându-se de extremitatea nordică a insulei şi fugind, cu iuţeală, spre nordul lacului unde se vedeau păduri dese.

Cercetaşii ordonară să fie urmăriţi, dar uşoarele pirogi ale Togatoşilor sburau mult mai repede decât grelele bărci ale Vussangilor, pline de răsboinici şi prevăzute cu rame grele.

Exploratorii erau furioşi. Armata duşmană era în afară de pericol.

In insulă nu mai rămăseseră decât bătrânii şi copiii, femeile şi câţiva răsboinici mai greoi care nu reuşiseră să se îmbarce la timp.

Dar Togatoşii trebue să fi fost o rasă curagioasă, de oarece după o oră reapărură, pe îmbarcaţii mai solide, eşite ca prin miracol din pădurile de pe mal şi puse repede în mişcare.

Marius care avea o idee dădu ordin de retragere Vussangilor lăsând o singură avantgardă ca să distragă pe Togatori, reveniţi la asat, între insulă şi mal.

Amicii noştri aleseră trei bărci printre cee mai mari şi mai solide şi le aşezară la un metru distanţă una de alta, pe plaje. Peste el fabricară la iuţeală o platformă de arbori puşi în travers şi solid fixaţi.

Aleseră şaizeci de lopătaşi şi o sută cincizeci de oameni din garda particulară a regelui; apoi se îmbarcară cu ei pe acea ciudată fortăreață plutitoare care părea că se mișcă singură. Intr'adevăr, lopătașii ședeau în barca centrală și lopețile lor nu puteau fi văzute pe afară, ciudata plută fiind în întregime închisă cu lemne încrucișate. Părea o îngrămădire de arbori, un petec de pădure desprins pe apă și mințile primitive ale Togatoșilor.

Preparativele nu duraseră nici o oră.

Vussangii primiseră, din gură în gură, ordinul de a se preface că se îngrozesc de mașina plutitoare, din care eșea o voce grozavă, care îți rdica părul în cap. Zomba era acela care striga așa.

Togatoșii, impresionați se consultară. De când știau ei nu se mi întâmplase așa ceva.

Vocea continua să răsune.

— E spiritul Apelor, eșit din fundul lacului spre a hotărî în favoarea dușmanilor noștri, — ziseră între ei sălbatecii.

O vreme avură oarecare speranță când văzură pe Vussangi speriați fugind în toate direcțiile.

Dar vocea, acum, în loc să strige sunete nearticulate, zise în dialectul obișnuit în acea regiune:

— Cine nu se va supune celor trei tineri albi, va fi imediat ucis!

Atunci apărură, din pădurea plutitoare, trei tineri cu fața albă. Erau cei trei cercetași susținuți de jos pe o platformă, de brațele ridicate ale Vussangilor.

Atunci, văzând că totul e pierdut, de oarece oamenii albi cu puști care ucideau de departe erau aliații Spiritului Apelor, un șef Togatos și ridică pe prora unei pirogi și răspunse:

— Destul! — Incetăm lupta! Ce voește Spiritul Apelor și oamenii albi?

Raimondo înălță brațul și deschise gura ca și cum ar fi vorbit dar, în realitate, vorbea Vuti care sta ascuns sub el:

— Trimeteți ostateci, împreună cu regele vostru, la regele Metaki spre a servi de garanție pentru menținerea păcei între cele două popoare.

Șefu Togatos răspunse:

— Vom face îndată aceasta.

Se văzu o mișcare printre dușmani și cercetașii văzură intrând într'o barcă vreo treizeci de oameni, prntre care se distingeau înalți demnitari. Intră acolo și o duzină de tinere femei, alese printre cele mai frumoase și se puse și câțiva dinți de elefanți.

Barca se apropie de postamentul pădurei plutitoare care intrase într'un cot al lacului în timp ce Raimondo, mișcând buzele și agitând brațele, părea că strigă către Togatoși ordinul (în realitate vorbit de Vuti) de a se îndrepta spre dealul unde trona Metaki.

După un ceas, pădurea plutitoare nu mai exista și tinerii exploratori se îndreptau și ei spre dealul acela.

Totagotoșii, făcând înconjurul lacului, formaseră, la un kilometru de tabăra Vussangilor un campament nu mai puțin întins.

Cercetașii asistară la deliberări și obținură condițiuni de pace satisfăcătoare. Dar printre Togatoși erau nemulțumiți care nutreau în sufletul lor rancuna și perfidia.

Chiar în noaptea care urmă se întâmplă drama...

Cei trei cercetași săriră din somn în urletele lui Zomba. Eșiră de grabă din cortul lor și văzură flăcări înălțându-se din sute de puncte în jurul lor, consumând fragilele construcții de frunze și crăci uscate.

Călătorii, apucând armele o luară la fugă spre a scăpa de foc, se treziră în mijlocul unei mulțimi îngrozite printre care Vuti și Metaki încercau să pună puțină ordine. Focul fusese desigur pus de dușman, de oarece el isbucnise odată de pretutindeni.

In acelaș timp din tabăra inamică se auzeau strigăte furioase de luptă și nori de săgeți cădea de peste tot. Nu era altă scăpare decât fuga.

Călătorii sătui să lupte cu sălbatecii deciseră să nu se mai mestece în treburile acestor și, urmând direcția vântului, Jean Bart îi conduse într'o direcție contrarie celei pe care o luară Vussangii în goana lor.

— Ah ! mii de milioane de pipe ! urla Marius alergând. Dacă îmi cad vreodată în ghiară Togatoși ăștia, îi ucid fără milă !

Ajunseră la un râușor într'o vale tocmai când se crăpa de ziuă.

— Aci nu poate ajunge focul — observă Jean Bart — din cauza terenului si ierbei umede

Abia isprăvise de spus acestea când strigăte sălbatece răsunară la puţini paşi de ei, şi văzură eşind de după nişte pomi, vreo cincizeci de diavoli negri înarmaţi cu suliţe, arcuri şi bâte mari.

— Oh ! Togatoşii ! — exclamă Raimondo. Şi se pregătiră de luptă. Dar în jurul lor şuerară săgeţile şi prudenţa îi îndemnă să se ascundă după o ridicătură de teren de unde începură un foc eficace. Câţiva negri căzură, iar ceilalţi dispărură ca prin farmec

CAPITOLUL III

Pe sub flăcări

Cercetașii rămaseră mirați de dispariția subita a negrilor, fără să bănuiască totuși perfidia lor.

Dar brusc se întâmplă un fapt nou. Scânteele aduse de vânt căzură pe tufișurile uscate din fața lor care se transformară repede într'un uriaș zid de foc.

Cercetașii și Zomba o luară la fugă în sens contrariu. Eșiră din acea vale și se găsiră într'un loc păduros când auziră la spate alte pârâituri. Era incendiul care, dus de vânt în toate direcțiile, îi urmărea până acolo.

Dar flăcările deja înalte, propagte cu o extremă iuțeală dintr'un arbore în altul, nu se ma împiedica de umezeala terenului, formând un fel de semicerc care mergea strângându-se din ce în ce.

Oricât de agili ar fi fost tinerii, își dădură repede seama că acea masă aprinsă mergea mai repede ca dânșii.

— Blestem ! — urlă Marius. Nu vom ajunge la timp afară din pădure.

Dar Zomba, ca indigen priceput, cunoștea toate șireteniile săbatecilor de prin aceste ținuturi, unde incendiile pădurilor sunt destul de frecuente.

Se opri pe loc și se apucă de o treabă pentru moment neînteleasă de cercetași.

Până atunci nu se ocupaseră de bivolii care galopau printre tufișuri căutând să scape de pârjol.

Zomba îngenuche, puse pușca la ochi și trase.

De șapte ori făcu această operație și patru bivoli căzură.

Zomba se întoarse către cercetași și zise :

— Voi faceți ca mine dacă vreți să nu fiți arși de vii.

Alergă spre animalele căzute. Scoase cuțitul de vânătoare, spintecă un bivol și îi goli interiorul.

Cei trei cercetași făcură și ei aceiaș operație.

Flăcările formau acum un cerc de foc care închideau orice drum de scăpare.

Abisinul așezase bivolul golit așa ca și cum ar fi stat cu cel patru labe pe pământ.

Ridică ca o perdea pielea și intră în interiorul pântecelui animalului, acoperindu-se apoi în întregime cu pielea.

Intr'o clipă exploratorii făcură acelaș lucru.

Astfel adăpostiți nu se mai temeau de flacările care într'o clipă îi acoperiră, trecând ca un ciclon peste cele patru animale ucise de Zomba.

Părul și pielea fură pârlite și arse pe alocurea, dar flacările trecură mai departe.

Unul din bivolii fripți așa, carbonizat în unele părți, începu să se miște ca și când ar fi înviat.

Era Zomba, care cu puterea sa erculană, eșea din pântecele animalului, pe care îl da la o parte ca pe o haină prea grea. Alergă la ceilalți și îi scoase din cadavrele pe jumătate arse.

Cei trei cercetași erau pe jumătate asfixiați dar nu puteau crede că au scăpat dela o așa de mare primejdie.

Dar de odată auziră strigăte furioase și se văzură într'o clipă înconjurați de peste o sută de sălbateci Togatosi.

Intr'o clipă fură prinși, legați de mâini și de picioare

CAPITOLUL IV

ZEBRA INFURIATA

Cei trei tineri fură duşi pe spatele a trei indigeni uriaşi.

Cu Zomba fu altă poveste. Era mai înalt şi mai greu de cât cel mai voinic dintre sălbateci şi nici unul nu reuşi să-l ridice.

Fu legat de mâini şi de picioare şi dus ast-fel, escortat de negrii.

Dar după câţi-va paşi, nu putură să continue nici aşa.

Un Togatos vecin se repezi cu un cuţit spre Zomba. Fu o clipă de groază pentru tineri care crezură că sunase ceasul din urmă pentru bietul ascar. Dar sălbatecul nu tăie decât frânghia cu care erau legate picioarele negrului şi îi ordonă :

— Ridică-te şi mergi! La cea mai mică încercare de fugă vei fi ucis!

Cei trei cercetaşi care cunoşteau mintea fertilă şi şiretlicuri a credinciosului lor negru, sperară.

Văzându-l mergând aşa deslegat însoţit de doui paznici.

Dar drumul urmă aşa până seara, cu o mică oprire la amiază, fără să se fi întâmplat nimic. Noaptea, câte şi patru fură culcaţi pe pământ cu mâinile şi picioarele legate.

A doua zi, începu acelaş marş sub pază.

— Unde ne duc aştia ? Intebă Marius sbătându-se în spinarea negrului care îl ducea.

— Dacă ne-ar duce unde merită aceşti afurisiţi, apoi desigur că în iad! — răspunse Jean Bart.

Şeful bandei, care înţelegea italieneste auzise fraza, se întoarse furios.

— Nu faceți pe grozavii! Va râde bine cine va râde la urmă.

Vă pregătesc o surpriză care, o să vă facă părul măciucă!

Fu întrerupt de o întâmplare pe care cercetașii o tot așteptaseră. Oscarul, care avea mâinile legate în față, trebue să fi ros peste noapte funia, deoaece, pe neașteptate fu văzut făcând o sforțare grozavă și funiile rupându-se. Zomba, liber de mâini și de picioare, sări înainte și ridică înfricoșătorul său pumn spre capul șefului Togatos. Dar acesta avu timp să scoată un revolver (pe care îl avea probabil de la vre'un alb) și să tragă câteva focuri.

Dar Zomba, agil ca un diavol, trăsnind în dreapta și în stânga cu pumnii săi formidabili își făcu drum printre indigeni. Aceștia se dedeau speriați înapoi de grozăvia pumnilor care turteau tot ce loveau.

Șeful flueră odată și jumătate din banda Togatoșilor se luară după fugar în timp ce cealaltă jumătate se grupa în jurul celorlalți prizonieri.

După vre-un ceas, urmăritorii se înapoiară cu buzele umflate.

Zomba care fugea ca o gazelă îi lăsase mult în urmă și reușise să treacă înot fluviul Rovuma, dincolo de care Togatorii nu îndrăsniseră să-l urmărească.

Jean Bart nu-și putu reține un strigăt de veselie. Amicii îl întrebară ce înseamnează aceasta.

— Insemnează, zise el, că fluviul Rovuma face graniță între Africa genuană și cea portugheză: Zomba deci se găsește acum într'o colonie unde va putea cere ajutoare.

Șeful Togatos se apropie furios:

— Da, da! așteptați să fiți liberați! Tovarășul vostru a fugit, veți plăti și pentru el...

Marșul continuă.

Ajunseră, pe seară, în fața unui fenomen natural foarte curios. Nu era o peșteră fiindcă nu avea toate caracteristicele unei grote. In mijlocul unei câmpii eșea o stâncă lungă ca și când ar fi fost un zid. In vârf se împărțea în două, una continua în sus, câțiva metri, alta se apleca spre pământ ca un fel de galerie suspendată pe jumătate.

O vegetație luxuriantă acoperea stânca formând un fel de cortină de liane și ierburi care se agita la suflarea vântului.

Jos, acea stâncă ciudată avea scobituri adânci de trei sau patru metri care formau un fel de firide.

— Iată domeniul meu — zise șeful Togatos — și locul unde vă veți petrece ultima noapte a existenței voastre.

„Mâine supușii mei vor avea plăcerea să că vadă murind într'un chip care cred că îi va distra mult.

Cei trei tineri, strâns legați între ei, fură aruncați într'o gaură adâncă din stânca aceia, bine păziți de două sentinele armate care făceau cu schimbul.

Cecetașii încercară să-și dea curaj vorbind încet între dânșii.

— Zomba e liber și desigur că va încerca să ne libereze.

— Dar chiar dacă n'ar fi liber, nu ar fi trebuit să desperăm că vom putea scăpa.

— Adevărat.

Aceasta fu tema, pusă în o sută de feluri, cu care își trecură grozava noapte în care nu putură dormi de fel. Nu se gândea la grozava moarte care îi așteptau, ci numai la salvarea lor.

A doua zi de dimineață, șeful se prezentă în fața lor, negru și feroce:

— A sosit ceasul, scumpii mei, — zise zâmbind. Veniți să vedeți: vă spun că face. Mai ales că veți fi și spectatori și actori, rând pe rând. M'am gândit să prelungesc bucuria supușilor mei, făcându-vă să muriți unul după altul, în trei feluri diferite.

Inainte, la drum.

Cu mâinile legate la spate cei trei tineri fură siliți să meargă pe câmp. Ajunseră într'un loc unde un arbore domina câmpia.

De el fură legați Marius și Jean Bart.

Câtiva sălbateci, aduseră legată de gât cu o frânghie o magnifică zebră. La un gest al șefului, Raimondo fu legat pe spatele animalului nerăbdător. Frânghile fură înodate de nenumărate ori, făcând orice scăpare imposibilă.

— Salutați pe amicul vostru! zise șeful Togatos întorcându-se spre Marius și Jean Bart. Zebra abia putea fi ținută de patru oameni

— El va muri purtat de zebra înebunita, de sete, de foame, sau va fi sfâșiat de fiare, de vulturi... Apoi va veni rândul vostru.

Cercetașii, palizi, se priveau așteptând dintr'o clipă în altă să apară Zomba cu alți salvatori...

Intre timp șeful negru se apropie de Raimondo provindu-l cu o expresie de ironie batjocoritoare

Raimondo îi strigă:

— Lașule!

Și îl scuipă în ochi.

Celalt era să-l strângă de gât dar se stăpâni și strigă furios:

— Aș fi nebun să te ucid cu o singură lovitură; așa, agonia ta se va preungi ceasuri nenumărate.

Și mizerabilul puse, legată cu o sârmă, sub coada zebrei, o bucată de iască aprinsă, dând ordin negrilor să dea drumul animalului.

Zebra, mirată o clipă de libertatea neașteptată, stătu puțin pe loc. Din spate eșea un fum alb subțire, dar nu simțea încă arsura.

Deodată o simți, necheză puternic, și aruncând cu picioarele dinapoi în toate direcțiile, sbură ca o săgeată spre câmpie.

O voce care se pierdea repede ajunse la urechile celor doi cercetași desperați. Romanul strigase:

— Adio, amici mei, adio!

Numai că zebra înșelă așteptările indigenilor, de oarece, în loc să alerge în linie dreaptă, prelungind spectacolul, făcu un salt și dispăru în pădure.

— Blestem! urlă șeful. N'are importanță. Ne vor distra ceilalți.

Dar o săgeată șueră prin aer, îl lovi în gură, străbătându-i gâtul dintr'o parte într'alta. Șeful căzu fără să mai scoată un cuvânt.

Togatoșii se priveau înlemniți în timp ce cercetașii așteptau să vadă pe Zomba apărând. Alte săgeți șuerară, din aceiaș direcție misterioasă și alți trei togatoși căzură trăsniți.

Un strigăt groaznic se auzi și cei doi cercetași recunoscură strigătul de luptă al ascarului.

Un adevărat demon cu patru picioare sări asupra robatoșilor speriați.

Era Zomba călare pe o zebră înaltă. Zebra se aruncă de câteva ori în grupul negrilor și de fie care dată lancea lui Zomba culca la pământ câte un om.

Intr'o clipă se repezi și tăie frânghiile tinerilor care se repeziră la armele de foc ale șefului ucis.

Câteva detunături răsunară și alți negri se svârcoleau pe jos.

In curând decimați, demoralizați, supraviețuitorii, deși numeroși, o rupseră la fugă.

Zomba, mereu călare, se aruncă în galop nebun în direcția în care dispăruse Raimondo.

Marius și Jean Bart, rămași singuri, uimiți de repeziciunea evenimentelor așteptară ca o jumătate de oră. Avură nespusa bucuraie să vadă, sosind călare pe zebră pe Zomba cu Raimondo în brațe. Raimondo era leșinat însă nu avea nici o rană.

CAPITOLUL V

Coloana dezorientată

Iată în puține cuvinte explicația celor întâmplate.

Eșit din fluviu, Zomba se găsise într'o pădure pe unde trecea o caravană de indigeni din Zanzibar, a căror limbă o cunoștea.

Aceștia întrebați spuseră că o zebră violentă ucisese pe doi șefi albi care conduceau expediția lor care avea de scop suirea cursului fluviului Rovuma până la lacul Nyassa și apoi de acolo până la Tanganyka.

Lipsiți însă acum de conducătorii lor erau dezorientați; Nu știau ce să facă, să se înapoieze toți la Zanzibar sau numai câțiva să se ducă să primească odrine de la negustorul pe contul căruia voiajau.

Zomba le spusese că niște cercetași italieni se găsesc în primejdie la mică distanță de acolo și că le cere ajutorul lor, lucru la care ei se învoiră de bună voe.

Veniți în galop pe zebre domesticite, se ascunseseră după niște stânci și de acolo asvârliseră cu săgeți în Togatorii îngroziți.

Zomba descoperise apoi zebra care purta pe Raimondo și care în, cursa-i nebună, intrase într'o apă care îi stinsese iasca aprinsă și îi potolise turbarea.

Zanzibarienii urmăriră pe sălbateci și se înapoiară raportând că prea puțini scăpaseră răsbunării lor drepte.

Erau îmbrăcați numai cu niște pantaloni scurți, albi la centură aveau câte o secură bine ascuțită.

Raimondo stătu de vorbă cu conducătorul lor, care purta o pălărie colonială. Se numea Calar și era sergentul caravanei.

Hotărîră să ajungă și restul coloanei care rămăsese dincolo de fluviu.

Raimondo, care era cel mai obosit, încălecă zebra lui Zomba și conversația se urmă între acesta și Calar.

Aflară multe detalii despre coloana expediției dezorientată de moartea celor doi șefi.

Calar fu bucuros de propunere și spuse că în bagaje aveau hărțile și instrumentele necesare pentru a se orienta pe drum.

— Minunat — aprobă Jean Bart — astfel nu vom risca să ne rătăcim.

In seara acelei memorabile zile după ce trecură printr'un vad râul, ajunseră la locul unde aștepta și restul coloanei. In total erau treizeci de hamali, armați cu sulițe și săgeți și două zeci înarmați complet ca soldații.

Calar prezentă oamenii unul câte unul, apoi făcură o masă improvizată, dar substanțială.

Cei trei cercetași și Zomba, care picau de oboseală, se culcară sub un cort în timp ce indigenii făceau, cu rândul de pază.

Dormiră somn adânc, reparator.

A doua zi, cei trei cercetași voiră să-și dea seama de resursee și valoarea expediției. Desfăcură bagajele examinară obiectele pentru schimb, uneltele; Marius trecu în revistă armele și munițiile. In bagaje găsiră rufărie de schimb, obiecte necesare de care duceau lipsă, un calendar și un ziar ținut la curent de întâmplările caravanei.

Astfel putură să știe epoca în care se găseau.

In ziua de 7 Ianuarie caravana se puse în mișcare, reorganizată, spre apus.

Fu o zi memorabilă pentru cei trei cercetași! Pentru prima oară se găseau în fruntea unei adevărate expediții coloniale.

Caravana fu dispusă astfel: In cap Jean Bart cu Zomba, urmați de aproape de Raimondo și Marius.

Veneau apoi hamalii și soldații.

Calar închidea ariergarda.

Cavaleria se compunea din trei măgari și patru zebre care duceau poverile mai grele.

Caravana mergea în șir pe lângă râul Rovuma.

In vreme ce mergeau tăcuți, Jean Bart indică lui Raimondo ceva.

Era o baltă de unde eșea nori de aburi pestilențiali.

O tăcere apăsătoare plana peste întreaga caravană. Hamalii, de și obosiți, făcură o sforțare și ocoliră locul acela periculos.

Când cotiră după un deal, văzură un bivol care suia versantul opus. Marius puse pușca la ochi și trase.

Animalul căzu ca trăsnit. Toată caravana scoase strigăte de bucurie: era o binefacere acel vânat de oare ce duceau lipsă de carne proaspătă.

Pregătiră o masă copioasă care întremă complet pe oamenii obosiți și le scutiră proviziile pe care le păstrau pentru alte momente mai grele.

După o noapte de repaos pe malul râului, porniră la drum prin ierburile înalte, trecând apoi pe lângă un torent rapid pe unde drumul era foarte periculos.

Un hamal căzu de la câțiva metri rănindu-se la picior; dar Marius îl pansă bine, dându-i să bea un gât bun de rom.

Merseră până seara cu scurte popasuri de odihnă, ajungând pe marginea ltui torent care forma o cataractă.

Raimondo și Marius plecară să vâneze ceva pentru masa de seară.

Dar umblară fără să poată găsi ceva.

— Va trebui să ne întoarcem cu mâna goală, zise Marius cam indispus.

— Cred că nu, să mergem înainte — răspunse Romanul.

Coborîră versantul unui delușor și ajunși sus rămaseră împietriți....

Era și de ce: un enorm elefant întindea trompa amenințător spre ei....

Dar cercetașii nu pierduseră sângele rece. Se retraseră până într'un punct unde puteau să aibă un adăpost. Aci ochiră cu puștile spre ochii colosului.

Dar acesta trebue să fi avut sentimente pacifice de oare ce, după ce scoase un strigăt ușor, agită trompa și urechile în toate părțile, se întoarse greoi și dispăru în niște boschete înalte!

In timp ce cei doi amici se bucurau de fericita întorsătură a temute întâlniri, de oare ce se știe că elefantul sălbatec, foarte violent și mai ales foarte inteligent, urmărește omul, o albină mare înțepă pe Marius la gât făcându-i o umflătură serioasă și cauzându-i durei destul de mari.

Dar totul se liniști repede.

La înapoiere, supărați că nu vânaseră nimic, auziră deodată un foșnet care venea dintr'un tufiș apropiat. Curând văzură o specie de antilopă, mare cât un cerb, care ascunsă după niște pomi îi privea curioasă, cu urechile ciulite.

Cercetașii traseră. Dar nimalul făcu un salt extraordinar și dispăru în stufiș.

Totuși urmele sângerânde arătau că este grav rănită.

Intr'adevăr o găsiră ceva mai încolo.

Câți va zanzibarieni veniră în fugă la uzul detunăturilor; antilopa fu luată și seara o friptură gustoasă, mulțumea stomacurile flămânde ale tuturor.

E inutil să spunem că în acel timp, înțelegerea era perfectă între cei patru călători și cei cinci zeci de zanzibarieni.

Zomba era sufletul caravanei și toți îl ascultau fără să fie nevoie niciodată de alte mijloace de convingere, destul de obicinuite în acele împrejurări.

Trebuia însă conducătorii să fie energici și să observe ca nici un purtător să nu piardă prin coclauri încărcătura de care era răspunzător.

Cum trebuiau să străbată curând niște ținuturi locuite de sălbateci canibali, care nu atacau decât pe furiș, trebuiau să fie atenți la totul.

Raimondo, Jean Bart și Marius erau fericiți de această nouă viață și socoteau să ducă la bun sfârșit misiunea pe care și-o luaseră, mai bine chiar decât ar fi făcut-o cei doi șefi cari muriseră.

Teama de acele friguri mortale care bântuiau unele ținuturi îi făcură să ia în fie care dimineață o cantitate de chinină preventivă.

Ast-fel întăriți și cu inima veselă, înconjurați de o mică trupă care le era credincioasă, cercetașii și Zomba plecară înainte spre noi aventuri.

Destinul le păstrase pentru a doua zi una din cele mai extraordinare și mai mișcătoare...

Citiți urmarea în fascicula No. 55 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 21 Octombrie

ELEFANTUL ALBASTRU

Din „CEI TREI CERCETAŞI“
au apărut până acum:

No.
1 La voia întâmplării
2 Braţ de sânge
3 Ţara groazei
4 Boturile roşii
5 Lupta dela Kasba
6 Cecul de 5 Milioane
7 Rebelii din ţara apaşilor
8 Misterul Lacului Sacru
9 Cecul de foc
10 Vâltorile Cataractei
11 Lupta navală
12 Diverşii asasini
13 Goeleta fatală
14 Pluta rătăcită
15 Jungla tragică
16 Secta ştrangulatorilor
17 Piraţii din Tonkin
18 Pagoda însufleţită
19 Mina rătăcită
20 Conspiraţia induşilor
21 Creatorul de monştri
22 Tezaurul ocnaşilor
23 Ultimul deportat
24 Tunelul infernal
25 Un „Palace“ în gheţari
26 Insula Paştelui
27 „Glasul din stâncă“

No.
28 Prizoniera Patagonilor
29 Strâmtoarea Magellan
30 Demonul Pampasului
31 Calul instelat
32 Răsbunarea lui Icarahy
33 Revanşa Cercetaşilor
34 Misterul măştii roşii
35 Taurul furios
36 Mortul viu
37 Caravana blestemată
38 Deşertul Camapuan
39 Diamantul furat
40 Pădurea misterioasă
41 Saltul morţii
42 Câmpul morţii
43 Jefuitorii din Peru
44 Cele 3 capete în zăapdă
45 Groaza Siberiană
46 Pelerindele negre
47 Sania infernală
48 Maşina de tăiat capete
49 Tango-ul lui Zomba
50 Atacul aerian
51 Templul misterios
52 Cascada fără fund
53 Pigmeii înfometaţi

La „CEI TREI CERCETAŞI“ se pot face şi abonamente în felul următor:

Pentru 10 numere 45 lei
„ 20 „ 80 „
„ 30 „ 120 „

Costul abonamentelor se trimite sau prin mandat poştal, sau se achită la ghişeele ziarului Universul.

BIBLIOTECA PURCĂREA EMIL PERSONALĂ

16 Pagini EXEMPLARUL în țară 3 Lei în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI